

rigt skriver jeg endnu imorgen til din Broder og overdrager ham lovformeligt Varetagelsen af mine Interesser under min Fraværelse; de er jo hos ham i de bedste Hænder.“

Dennegang kom der Svar. Uden at nævne nogetsomhelst om Grunden til sin lange Tavshed eller med et Ord at berøre Forberedelserne til Giftermaalet eller deres Rejseplaner kritiserede hun i spottende Tone den Beslutning, hvortil hans „Udvikling“ havde ført ham.

„Du taler om din Mangel paa Forfængelighed,“ skrev hun tilsidst. „Du slaar dig for dit Bryst og takker Gud, at du ikke er som visse andre Syndere. Herregud, denne stakkels Rest af vor Stolt-hed, skal nu ogsaa den mistænkeliggøres? Jeg har ganske vist selv engang været revolutionær paa det Punkt; men jeg er med Aarene bleven mere nøgtern. Mit Syn paa Menneskene bliver i det hele mere og mere gammeldags. Om det saa er saa foragtede Ting som Ordner og Titler, begynder jeg at begribe saadanne Naragtigheders Betydning for Menneskehedens Vel. Det kan jo tidt være helt opbyggeligt at iagttage den Virksomhedsaand, der kan vaagne i en Stymper af en Mand, naar der aabner sig Udsigt for ham til et Ridderkors. Ganske særligt har vistnok det danske Folk ikke Raad til at ofre noget af, hvad der kan tjene til Spore for „Kraftudviklingen“ — et Ord, du i gamle Dage idelig førte i Munden, og som jeg selv er kommen til at holde af. Vi havde engang her paa „Skovbakken“ en fordrukken Gartner, som ved den blotte Udsigt til at blive Formand for den stedlige Afholdsforening erholdt den Kraft til Selvoprejsning, som hverken Trusler eller Formaninger havde kunnet oparbejde hos Fyren. Af hvilken Historie